

Sygnatura akt II K 386/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Danuta Młodziankowska

Przy udziale Prokuratora-----

po rozpoznaniu dnia 24.11. 2016 roku na rozprawie

sprawy **Ł. W.**

urodzonego (...) w R.

syna T. i H. z d. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 stycznia 2016 r. o godz. 18.10 na ul. (...) w Ł., woj. (...) będącej drogą publiczną, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki P. nr rej. (...), wbrew decyzji administracyjnej Prezydenta Miasta R. z dnia 24.03.2013 r. nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii A i B

tj. o czyn z art. 180a kk

I. Oskarżonego **Ł. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art.180a kk skazuje go i wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 10 (dziesięć) złotych;

II. Zasądza od oskarżonego **Ł. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt IIK 386/16

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 24.03.2015 r nr. (...) Prezydent Miasta R. orzekł o cofnięciu **Ł. W.** uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii A i B, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 21.12.2015 r w sprawie II K **Ł. W.** z uwagi na popełnienie czynu z art. 180 a kk postępowanie karne zostało warunkowo umorzone na okres próby 1 roku (wyrok uprawomocnił się w dniu 31.12.2015r). Po powyższym, w dniu 04.01.2016 roku **Ł. W.** przystąpił z wynikiem pozytywnym do egzaminu kontrolnego na prawo jazdy kategorii B, a w dniu 08.01.2016r. złożył też egzamin kontrolny na prawo jazdy kategorii A.

W dniu w dniu 07.01.2016 roku oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej w Ł. na ul. (...), poruszając się wówczas samochodem osobowym marki P.. o nr rej. (...), będąc trzeźwy.

Oskarżony posiada wykształcenie wyższe (lekarz), prowadzący własną praktykę lekarską z dochodami ok. 3000 złotych miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o :

wyjaśnienia oskarżonego (k. 67odwr), notatkę urzędową (k 1-2), decyzję o cofnięciu uprawnień (k. 5), dane osobopoznawcze (k. 10-13, 15, 28, 33), odpis wyroku w sprawie II K 173/15 (k. 38), decyzje o przywróceniu kierowania pojazdami (k 26).

Oskarżony Ł. W. w toku niniejszego postępowania (k. 67 odwr.) przygotowawczego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż prowadził pojazd pomimo cofniętych uprawnień, lecz z uwagi na zdanie egzaminu na prawo jazdy w dniu 04.01.2016r uważał, że ustały przyczyny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Dlatego też był przekonany, że może prowadzić samochód.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie pozostawiają wątpliwości, iż co do okoliczności faktycznych zasługują na wiarę. Nie można jednakże wywodzić z nich wniosków, że przekonanie oskarżonego o posiadanym prawie do prowadzenia pojazdów mechanicznych w inkryminowanym dniu może zwalniać go z odpowiedzialności za czyn z art. 180a kk.

Jak podniesiono wyżej, okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie budzą żadnych wątpliwości, a sam stan faktyczny nie jest skomplikowany. Sąd dokonał ustaleń zarówno na podstawie wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, jak i na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Nie budziły bowiem zastrzeżeń Sądu dowody zgromadzone w toku postępowania w postaci dokumentów, które stanowiły dla Sądu w pełni wiarygodne i niekwestionowane źródła dowodowe. Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody potwierdzają się wzajemnie. Brak jest jakichkolwiek powodów do tego, aby kwestionować ich wiarygodność. Fakty z nich wynikające układają się w logiczną całość tworząc spójną wersję.

Tak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał pełną podstawę do przyjęcia, iż oskarżony Ł. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 180a kk. Powyższy przepis penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej w strefie zamieszkania przez osobę, która nie stosuje się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Bezspornym w niniejszej sprawie jest, iż w dniu 07.01.2016r oskarżony prowadził samochód marki P. po drodze publicznej, mając uprzednio cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii AB decyzją Prezydenta Miasta R. z dnia 21.01.2015r, a kolejną decyzją tegoż organu te uprawnienia nie zostały mu przywrócone aż do dnia 24.03.2016r. Dlatego też Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną, w tym winę sprawcy, stąd też uznać zatem należy, iż zachowanie oskarżonego miało charakter zawiniony. W sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które można by rozpatrywać w kategoriach kontratypu mogącego wyłączać jego winę. Oskarżony jest pełnoletnim, zdrowym zarówno pod względem fizycznym, jak i psychicznym mężczyzną i mógł postąpić z poszanowaniem prawa, czego nie zrobił. Jego przekonanie o prawie do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B po pozytywnym zdaniu egzaminu kontrolnego w dniu 04.01.2016r, w powiązaniu z jego wyższym wykształceniem, uznać należy bowiem za nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony działał w przekonaniu o legalności swojego działania, a więc sięgania po przepisy wyłączające odpowiedzialność karną z rozdziału III Kodeksu karnego (art. 30 kk). W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie nie można bowiem przyjąć, że oskarżony nie popełnił przestępstwa działając w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności (art. 30 kk). Bogate orzecznictwo sądów różnych szczebli do tego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż (m. in. wyrok V Ka 273/14 Sądu Okręgowego w Krakowie z dn. 04.07.2014r LEX nr 1663293) „Nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać

się z obowiązującym uregulowaniem, chociaż miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny zrezygnował z takiej możliwości.”. Podobny podgląd zaprezentowany został w kolejnym orzeczeniu (wyrok SN, 2005-05-10, OSNwSK 2005/1/948), że „Nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną nieznajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możność to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował.”. Oskarżony bowiem w żaden sposób nie wykazał, że po zdaniu egzaminu kontrolnego podjął jakiekolwiek próby ustalenia (nawet tylko poprzez internet), czy może kierować pojazdami mechanicznymi do czasu przywrócenia mu uprawnień uprzednio cofniętych, tym samym w żaden sposób nie może więc korzystać z dobrodziejstwa zwolnienia z odpowiedzialności karnej za bezsprzecznie bezprawne działanie.

W oparciu takie ustalenia i rozważania Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się czynu bezprawnego, karalnego, zawnionego, cechującego się znacznym stopniem społecznej szkodliwości i zgodnie z treścią art. 1 kk podlega odpowiedzialności karnej. Biorąc natomiast pod uwagę przede wszystkim znaczny stopień winy oskarżonego, a jednocześnie dość znaczną społeczną szkodliwość czynu, którego oskarżony się dopuścił zwłaszcza, iż jest to już kolejne przestępstwo z art. 180a kk, Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 złotych, która to kara, w ocenie Sądu orzeczona kara jest w stanie spełnić w stosunku do oskarżonego cel wychowawczy uświadamiając mu naganność jego zachowania i nieopłacalność naruszania norm prawnych. Nadto orzeczona kara zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, należyście spełni cele prewencji indywidualnej, jak i ogólnej oraz dostatecznie uświadomi oskarżonemu, że popełnianie przestępstw się nie opłaca.

O kosztach i opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a o pozostałych kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 626 §1 kpk w zw. z art. 627 kpk, obciążając nimi w całości oskarżonego.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.